

λείψων και χασμάτων τῶν δέκα ἐκείνων νόμων. Ἐάν τὸ αὐτὸ σύστημα τῆς κωδικοποιήσεως ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων κυριωτέρων διοικητικῶν νόμων, ἡ ἑλληνικὴ διοίκησις καὶ οἱ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι ὡς καὶ τὰ δικαστήρια θέλουσιν ἀπαλλαγῇ ἐνὸς τῶν μεγαλειτέρων βαρῶν, ἅτινα πιέζουσι καὶ ἄγχουσιν ἀμφοτέρω μέχρῃ ἀκινήσιας καὶ ἀποπνιγμοῦ. ¹

Γ. Ι. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΕΝΟΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΥ

Πάγκοινων εἶνε τὸ ἀνέκδοτον τοῦ Γάλλου τραπεζίτου (τοῦ Λαφιττ) τοῦ ὀφείλοντος τὴν κολοσιαίαν αὐτοῦ περιουσίαν εἰς τὴν βελόνην, ἣν κύψας ἀνήγειρεν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ πλουσίου τραπεζίτου, ὅστις πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀρνηθῇ νὰ παραλάβῃ αὐτὸν ἐν τοῖς γραφείοις του. Ὁ τραπεζίτης, ἰδὼν τὸ κίνημα τοῦ νέου ἐθαύμασε τὸν πρὸς τὴν οἰκονομίαν ἔρωτά του, ἐμίσθωσεν αὐτὸν ἀμέσως ὡς ὑπάλληλον, βραδύτερον δὲ βλέπων τὰς μεγάλας αὐτοῦ ἀρετάς, τὸν προσέλαβεν ὡς συνέταιρον, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ εἰς γάμον τὴν θυγατέρα του.

Γνωστὸν ὥσαύτως εἶνε ὅτι πολλοὶ τραπεζίκοι οἶκοι ἰδρύθησαν ὑπὸ δραστηρίων ἀνδρῶν, οἵτινες ἦλθον εἰς τὴν πρωτεύουσαν ὑποδεδημένοι μὲ τὰ κλασικὰ κρούπεζα καὶ μὲ δύο φράγκα ἐν ὄλῳ εἰς τὸ θυλάκιον.

Ἄλλ' οὐδὲν ἐκ τῶν ἀφορώντων αὐτοὺς ἀνεκδότων εἶναι ὠραιότερον ἐκείνου, ὅπερ διηγοῦνται περὶ τοῦ ἰδιοκτῆτου ἐνὸς τῶν σπουδαιοτέρων ἐργοστασίων τῆς Γλασκώθης.

Πρὸς ἀποφυγὴν προσωπικότητων δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν τὸν ἥρωα τῆς τερπνῆς ἱστορίας ἀπλῶς Δόναλδ.

Σκωτὸς τις εἶχεν ἐν Γλασκώθῃ, πρὸ τριακονταετίας, κατὰστημα μικρότατον. Βαθμηδὸν συνήγαγε μικρὸν τι κεφάλαιον δι' οὗ ἱδρύσε βαμβακοῦφαντουργεῖον. Πεισιμένος ὅτι τὰ ὑφάσματα ἅτινα κατεσκεύαζεν ἦσαν ποιότητος ἀρίστης, ὁ ἐργοστασιάρχης συνέλαβε τὴν πρόθεσιν νὰ εὐρύνη τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν του. Κατήρτισε λοιπὸν ὀγκῶδες δέμα δειγμάτων καὶ ἐξέπεμψε τὸν υἱὸν του εἰς περιοδείαν μετ' αὐτοῦ. Ὁ νεαρὸς Καλυδώνιος, εἰκοσαετῆς μόλις τὴν ἡλικίαν καὶ κράσεως κάπως ἀσθενικῆς, δὲν ἐνέπνεε μέγαν σεβασμόν, ἀλλ' εἶχε τὸ πνεῦμα θετικὸν καὶ τὸ ἦθος ἀποφασιστικόν, μ' ὅλον δὲ τὸ καχεκτικὸν ἐξωτερικόν του ἦτο σωματικῶς εὐσθενέστατος.

Ἀπέρχεται λοιπὸν πρὸς τὸν σιδηροδρομικὸν

σταθμόν, ἐλαφρῶ τῷ ποδὶ, ὅπως μεταβῇ κατ' εὐθείαν εἰς Λονδίνον. Ἄμα φθὰς ἐκεῖ φροντίζει νὰ προμηθευθῇ τὰς διευθύνσεις τῶν κυριωτέρων καταστημάτων ὑφασμάτων καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν μεταβαίνει μετὰ τοῦ δέματός του εἰς τὸν πρῶτον ὑφασματοπώλην τοῦ Ἀστεος.

Τὸ κατὰστημα ἔβριθε πελατῶν. Κάθηται καὶ ἀναμένει ὅπως τις τῶν ὑπαλλήλων εὐκαιρίσῃ, ἵνα ἀποταθῇ πρὸς αὐτόν. Ἡ εὐκαιρία αὕτη παρουσιάζεται μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας.

Ὁ Δόναλδ προχωρεῖ, ἀποτίθησι τὸ δέμα του καὶ τὸν πῖλόν του ἐπὶ τοῦ πρατηρίου. καὶ διὰ τῆς γνησιωτέρας σκωτικῆς προφορᾶς ἐρωτᾷ ἔάν δύναται νὰ ἴδῃ τὸν καταστηματάρχη.

— Τί τὸν θέλεις; τὸν ἐρωτᾷ ἀποτόμως ὁ ὑπάλληλος.

— Θέλω νὰ τοῦ δείξω βαμβακουργῇ ὑφάσματα πρώτης ποιότητος, τὰ ὁποῖα ἔφερα ἀπὸ τὴν Γλασκώθην.

— Πήγαινε εἰς τὸ καλὸν μὲ τὰ ὑφάσματά σου. Δὲν μᾶς χρειάζονται.

— Ποῦ τὸ ἤξευρετε; ἀπαντᾷ ὁ Δόναλδ ἀπτόητος. Ἐπειτα ποῖος εἴθε σεις;

— Εἶμαι ὁ πρῶτος ὑπάλληλος τοῦ καταστήματος, ἀπαντᾷ βρενθυόμενος ὁ ὑπάλληλος καὶ ἀναμετρῶν διὰ τοῦ βλέμματός ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν τὸν νεαρὸν Σκωτὸν, — ἀσχολία εἰς ἣν ὀλίγον ἐδαπάνησεν χρόνον, διότι ὁ ἥρωας ἡμῶν εἶνε βραχυσωμώτατος.

— Ἄ! εἴθε ὁ πρῶτος ὑπάλληλος; Λοιπὸν θέλετε νὰ ἴδῃτε τὰ ὑφάσματά μου;

— Δὲν ἔχω καιρὸν, φίλε μου. Πήγαινε εἰς τὸ καλόν, σοῦ τὸ λέγω ἄλλην μίαν φοράν.

— Ἐχετε ἄδικον, ἀπαντᾷ ὁ Δόναλδ, χάνετε εὐκαιρίαν σπανίαν. Αὐτὸ σᾶς λέγω μόνον.

— Πήγαινε εἰς τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ, γρύζει ὁ ὑπάλληλος, δὲν μᾶς χρειάζονται τὰ ὑφάσματά σου.

— Δὲν τὰ εἶδατε καὶ δι' αὐτὸ ὁμιλεῖτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἐάν τὰ ἰδῇτε, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἀγοράσετε.

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ Δόναλδ λύει ἡρέμα τὸ δέμα καὶ ἐκτείνει ἐπὶ τοῦ πρατηρίου τὰ δειγμάτα.

— Ἀδειαζέ μου τὴ γωνιά, ἐπαναλαμβάνει ὁ ὑπάλληλος, μᾶς ἐμποδίζεις ἀπὸ τὴν ἐργασίαν μας.

Ὁ Δόναλδ προσποιεῖται ὅτι δὲν ἀκούει. Ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκδιπλώνῃ τὰ δειγμάτα, ἐπιφάτων ταῦτα διὰ νὰ δείξῃ τὴν λειότητά των πρὸς τὸν ὑπάλληλον. — Αὐτὸ τί σοῦ λέγει; φαίνεται λέγων πρὸς αὐτόν.

— Λαμβάνετε τὴν καλωσύνην νὰ παρατηρήσητε;

— Θὰ μ' ἀφήσης ἡσυχον, σοῦ λέγω; Πρώ-

1. Ἐκ τῆς «Παλιγγενεσίας».

την φοράν εἰς τὴν ζωὴν μου εἶδα τέτοιο ταίμ-
ποῦρι.

— Παρατηρήσατε ἀπλῶς· δὲν σὰς ζητῶ
ἄλλο.

— Πήγαινε εἰς τὸν διάβολον, ἀχρεῖ! ἀνα-
φωνεῖ ὁ ὑπάλληλος μὴ δυνάμενος νὰ συγκρατη-
θῇ καὶ διὰ τῆς χειρὸς διασκορπίζει τὰ δείγματα
τοῦ Σκώτου.

Ὁ Δόναλδ κύπτει, συλλέγει τὰ ἐπὶ τοῦ δα-
πέδου διασπαρέντα δείγματα καὶ τοποθετεῖ
αὐτὰ ἐκ νέου μετ' ἐπιμελείας ἐπὶ τοῦ πρατηρίου.

— Ἀφοῦ ἡ χάριστησατε τὴν ἀνυπομονη-
σίαν σας, λαμβάνετε τώρα τὸν κόπον νὰ ρίψετε
ἐν βλέμμα εἰς τὸ ὕφασμα αὐτό; Εἶδατε ποτὲ
τόσον καλὸν πρᾶγμα;

— Στὴν στιγμήν νὰ ἔβγῃς ἔξω! ἀναφωνεῖ ὁ
ὑπάλληλος, τοῦ ὁποίου αἱ πυγμαὶ ἤδη ἐτίθεντο
εἰς κίνησιν.

— Δὲν θὰ ἔβγω πρὶν παρατηρήσῃτε τὰ ὑφά-
σματα μου.

— Ἄ! εἶσαι ἀνυπόφορος!

Καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ τι πλεότερον ὁ ὑπάλλη-
λος δράττεται τοῦ νέου ἀπὸ τοῦ τραχήλου καὶ
ὠθεῖ αὐτὸν ἔξω τοῦ καταστήματος, ἀφοῦ τὸν
ἐφιλοδώρησε δι' ἐνὸς καλοῦ λακτίσματος εἰς
τὸ ὀλιγώτερον εὐγενές, ἀλλὰ, θεῖα χάριτι! καὶ
μᾶλλον σαρκῶδες μέρος τοῦ σώματος.

Ὁ Δόναλδ τρίβει ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὸ βλα-
βὲν μέρος καὶ ἐπανερχεται ἐντὸς τοῦ καταστή-
ματος.

— Τώρα, λέγει πρὸς τὸν ὑπάλληλον, ἀνευ
οὐδεμιᾶς δυσαρρεσκείας. θὰ παρατηρήσῃτε τὰ
δείγματά μου. Ἐπειτα ἀπὸ τόσα, μοῦ τὸ χρε-
ωστεῖτε.

Ὁ ὑπάλληλος ἔξω ἑαυτοῦ, λαμβάνει τὸ
δέμα τῶν ὑφασμάτων καὶ τὸν πῖλον τοῦ Δό-
ναλδ καὶ μετ' ὁρμῆς ἐκσπενδονίζει ταῦτα εἰς
τὴν ὁδόν.

Ὁ Δόναλδ διατηρεῖ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυ-
χραιμίαν, ἔχων δὲ ἀκόμη δι' ἐλπίδος ὅτι θὰ
δυνηθῇ νὰ μαλάξῃ τὸν σκληροτραχήλον ὑπάλ-
ληλον, ἐξέρχεται εἰς τὴν ὁδὸν ὅπως περιμαζεύσῃ
τὰ τῆδε κακέισε διασκορπισθέντα δείγματά
του. Καθαρίζει τὸν ρυπανθέντα πῖλόν του,
συλλέγει τὰ ὑφάσματα καὶ εἰσέρχεται ἐκ νέου
εἰς τὸ κατὰστημα.

Τότε ὁ καταστηματοῦχος, ὅστις ἀντελή-
φθη τῆς σκηνῆς ἐξ ἀρχῆς, προχωρεῖ πρὸς τὸν
νεαρόν Σκῶτον, ζητῶν παρ' αὐτοῦ συγγνώμην
καὶ τὸν συγχαίρει θερμῶς διὰ τὴν ὑπομονὴν
καὶ ἐπιμονὴν του.

— Ἡ ἐργασία εἶνε ἐργασία, ἀπαντᾷ ὁ Δό-
ναλδ· ἐάν ὁ ὑπάλληλός σας μὲ μετεχειρίζετο,
ὅπως μὲ μετεχειρίσθη, εἰς τὸν κατ' ἰδίαν βίον,
εἴξευρα πῶς θὰ τοῦ ἐφερόμην· ἀλλ' ὅταν πρό-
κηται περὶ ἐργασίας, ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα.

Ἀφοῦ δὲ εἴσθε ὁ καταστηματοῦχος, δὲν θὰ
ιδῇτε σεῖς τοῦλάχιστον τὰ βαμβακουργῇ μου;

Ὁ καταστηματοῦχος συνήνεσε, παρετήρησε
τὸ ἐμπόρευμα, εὗρεν αὐτὸ ἀρίστης ποιότητος
καὶ παρήγγειλεν ἱκανὴν ποσότητα ὑφασμάτων
εἰς τὸν νεαρόν Σκῶτον.

Οὗτος εἶνε σήμερον πεντηκοντούτης, ἰδιοκτή-
της δὲ ἐνὸς τῶν μεγαλειτέρων τῆς Γλασκώθης
ἐργοστασίων, οὗ τὰ ἐτήσια κέρδη ὑπολογίζον-
ται καθ' ἑκατοστίας χιλιάδων.

Ὁ Σκῶτος ἑκατομμυριοῦχος διηγεῖται εἰσέτι
ὑπερῆφάνως τὴν πρώτην ἐπίσκεψίν του εἰς τὰ
ἐν Λονδίῳ καταστήματα τῶν νεωτερισμῶν.

(Max O' Rell)

— δ. —

ΕΠΕΘΑΝ Ἡ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Ἐπέθαν' ἡ Ἀγάπη μου! — Γλυκόμενα πουλιὰ,
Ποῦ τὴν ἐτραγουδούσατε μὲ πρόσχαρὴ λαλιά
Μέσ' ἢ τῇ ζωῇ, ἢ τῇ νιότη της καὶ ἢ τὴν καλὴ της ὥρα,
Ἐλᾶτε νὰ τὴν κλάψετε καὶ πεθαμένη τώρα.

Ἐπέθαν' ἡ Ἀγάπη μου! — Τῆς ὄνοιξις ἀνθοί,
Ποῦ τὴν ἐστεφανώσατε πεντάμορφῃ ξανθῇ,
Ἐλᾶτε τώρα ἢ τῆς αὐγῆς τὰ δάκρυα λουσμένοι
Νὰ τὴν νεκροστολίσετε χλωμῇ καὶ πεθαμένη.

Ἐπέθαν' ἡ Ἀγάπη μου! — Ἀστέρια τούρανοῦ,
Ἐσεῖς ποῦ φέρνατε τὸ φῶς ἢ τὰ μάτια της, ἢ τὸν νοῦ,
Γιὰ χαμηλώστε, ἰδέτε τὴν μὲ σταυρωμένα χέρια
Καὶ γύρω ἢ τ' ἄψυχο κορμὶ γένητε νεκροκέρια.

Ἐπέθαν' ἡ Ἀγάπη μου! — Καὶ σὺ καρδιά φτωχή,
Ὅπου τὴ μοσχανάθρεφες ἄν κόρη μοναχῇ,
Σὺν ἡτον ἔτσι τὸ γραφτὸ γιὰ νὰ χαθῇ — τί κρίμα!..
Γενοῦ βαθὺ καὶ σπλαχνικὸ τῆς πεθαμένης μνήμα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΑΔΕΛΦΟΝ

Περὶ τοῦ θανάτου.

Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν ἐγκαταλείπων τὰ
πάντα, θλίψεις καὶ χαράς, φιλίας καὶ συμπα-
θείας, ὅ,τι ἐπετέλεσας καὶ ὅ,τι πρόκειται νὰ ἐπι-
τελέσῃς, θὰ ἀπέλθῃς τοῦ κόσμου τούτου. Οἱ
φιλόσοφοι ἀνέκαθεν προσεπάθησαν νὰ προπαρα-
σκευάσωσι τὸν ἄνθρωπον διὰ τὴν ὑπερτάτην
ταύτην δοκιμασίαν. Ἄλλοι θέλουσι νὰ ἐξοικει-
ωθῶμεν πρὸς τὴν ιδέαν ὅτι ὁ θάνατος εἶνε ὁ
σκοπὸς τῆς ζωῆς, καὶ ὅτι ἅμα ὡς γεννώμεθα
ἀρχίζομεν νὰ ἀποθνήσκωμεν· ἀλλ' ἡ ἀνθρωπίνη
συνειδήσις ἐξεγείρεται κατὰ τῆς θεωρίας ταύ-
της. Ὁ γεωργὸς ὅστις ἀπέρχεται εἰς τὸν ἀγρὸν
του, μεταβαίνει ἵνα ἐργασθῇ καὶ οὐχὶ ἵνα ἐπα-